

Uj Idők

Szépirodalmi, művészeti, képes hetilap és kritikai szemle

Előfizetési ára

Negyedévre 6.40 pengő

Félévre 12.50 „

Egyes szám ára 50 fillér

Szerkeszti Herczeg Ferenc

Az Uj Idők

képeinek, valamint bármely
szövegrészének még kivonatos
utánnomása is tilos

XLIV. évfolyam

1938 Pünkösd

23. szám

Magyar Pünkösd

Írta: Józán Miklós unitárius püspök.

Valamikor, réges-régen, ünnépe volt a Magyar-nak: virágok ünnepe. Színpompa és illat gyönyörködtette és bővületébe vonta népünket, a természet gyermekeit. Akkor választottuk magunknak családi lobogó gyanánt a piros-fehér-zöld színeket. És ezekhez a színekhez hívek maradtunk mind a mai napig.

Az egyik megtanított minket az *áldozat szentségére*. A másik megőrizte lelkünk tisztaságát: *a nemzeti becsületet*. A harmadik pedig tanít *ma is hinni és remélni*.

Apostoli munka ez is, az is. Mert ennek az ezeréves magyar Hazának ma már az ünnepek lelkes hangulata és áhítatos öröme mellett komoly és kitartó munkára van szüksége, hogy régi fényében és dicsőségében helyreállíttassék. Ugyanúgy, amint az — ég és föld tanubizonyosága szerint — benne volt a teremtő Isten célgondolatában.

Ne mondjátok, hogy a csodák korszaka elmúlt. Ma is „*fúj a szél, ahová akar*“ . . . Sebesen zúgó szélnek zendülése tölti bé utcáinkat és tereinket s a *nyelvek beszéde* ékes tanuságot tesz amellet, hogy *ami sokaknak — Babel, az az egyetemes keresztény testvériség jegyében, a mi számunkra, egy új kijelentés megnyilatkozása* . . . Tüzes nyelvek, amelyekben olthatatlanul ég és hat, és gyógyít, és újjászül a Szeretet lángja.

Halljátok, mint zokog föl megértő emberi keblekből a századok himnusza! Látjátok, mint lelkesednek érte az apostolok, akiknek a jó és igaz ügy diadaláért mindent kockára kell tenniök, még az életüket is! És hadd lépjen nyomukba, mint Krisztusnak vitéze és hitvalló tanítvány, egyik a más után, a rónák népe és a bérc fia. Csakúgy, mint a nagy Király idején, 900 évvel ezelőtt: véres kardal és kettős keresztrel . . .

Hol vagy István kerál?

Téged magyar kíván . . .

Nagypéntek népe, édes magyar Népem! Te ugyancsak lerontád az Istennek templomát. . . . Ama *harmadnapon* építsd föl hát újból, hogy a húsvéti győzelemre — a feltámadás hitéből kivirágozva — legyen, végre piros Pünkösdöd is: „*Egy akaratral — együtt!*“

A földönfutó város

— Regény —

Írta: Zilahy Lajos

Copyright by Singer és Wolfner

23. folytatás

XVII.

Három hónap óta Zsizsitől nem jött semmi hír. Legutóbbi levelében azt írta, hogy a nyáron Pestre jönnek és megesküsznek. Úgylátszik, ez a terv megváltozott. Erzsébet egy kissé úgy gondolt már Zsizsire, mint egy halottra. Egy pillanatra sem merült fel benne a gondolat, hogy Zsizsit valami baj vagy szerencsétlenség érte, mintha anyai ösztöne titokzatos összeköttetést tartott volna fel lányával a távolságon keresztül. De Erzsébetnek már mindegy volt, hogy Zsizi férjhez megy-e, visszajön-e Pestre látogatóba, vagy végleg külföldön marad. Ez a gyermeke már elszakadt a szívtől. Olyan idegennek tűnt, ha rá gondolt, mint valami nagyon régi emlék.

Józsi szorgalmasan írt minden két hétben. Iskolába is járt már, de ez egyelőre inkább csak a nyelvtanulás miatt volt. Hogy a hollandi nyelvben milyen haladást tett, azt innen hazulról nehéz lett volna megállapítani, de hogy a magyar nyelvben milyen mértékben fejlődött vissza, arra több bizonyíték akadt. Feri dühösen csapta le az egyik levelét.

— Ez a hülye már magyarul is elfelejtett!

Megmutatta az anyjának Józsi levelét, amelyben ez a sor állott: „Már nagyon szeretnék tégeddel együtt lenni.“

Feri a pünkösdi ünnepek alatt néhány barátjával pár napos kirándulásra ment és Erzsébet egyedül maradt a házban.

Délután öt óra tájban belépett a levélhordó. Erzsébet bizonyosra vette, hogy Zsizsitől jött levél, mert Józsi pár nappal azelőtt írt.

Az ajánlott levél Rio de Janeiro-ból érkezett. Erzsébet a boritékon rögtön megismerte Schlickné irását. A levél a G. H. R. 197853. számú vagonba volt címezve a nyugati pályaudvarra és közben megjárta a Mezőkültügyi Hivatalt is, ahol ráírták Erzsébet mostani címét. Nem értette, honnan tudta meg Schlickné a vagon számát. Izgatottan bontotta fel a levelet, bár tudta, hogy miről lesz benne szó. Utasítás, hogy hova küldje, vagy kinek adja át az ékszereket. De a levél egészen másról szólt.